

Nu heeft de Redactie van *Elsevier's geïllustreerd Maandschrift* voornamelijk het oog gevestigd op het binnenland. Zeven jaar lang hebben uitgever en redacteuren er naar gestreefd oorspronkelijk werk te leveren: oorspronkelijke illustraties, oorspronkelijke romans, novellen, verhalen, schetsen, studies, opstellen. En daarin zijn ze volkomen geslaagd. Dat kan niemand van de tegenwoordige Redactie getuigen zonder zelfverheffing — behalve juist de ondergeteekende, aan wien zelfs niet het allergeeringste deel van dezen lof toekomt, daar hij eerst met den achtsten jaargang in de redactie is getreden ter vervanging van den hoogleeraar Dr. Jan ten Brink. Het zal dus nog te bezien staan of hij de boven-opgesomde plichten behoorlijk vervullen kan. Hij is, daarentegen, alléén nog volkomen vrij in zijn meening omtrent het kleine incident, waarop in den aanhef van dit artikel werd gedoeld. Hij zou er over kunnen zwijgen. Er zijn, aan dit tijdschrift, mannen verbonden, die zich wezenlijk knap genoeg kunnen verdedigen als zij worden aangevallen.

Zie hier nu wat is gebeurd.

Onder de massa, der redactie ter plaatsing aangeboden novellen en schetsen, was één verhaal, dat *te goeder trouw* door een tusschenpersoon werd uitgegeven voor oorspronkelijk en eveneens *te goeder trouw* door uitgever en redactie is opgenomen als werk van een Nederlander. Ge hebt er u hartelijk meê vermaakt. Het heet *Kolonel Dikhout's avonturen*. Dit aardig verhaal werd met blijdschap ontvangen en o. a. door den verslaggever van de *Nieuwe Rotterdamse Courant* zeer geprezen. Maar niet lang verheugden de *Elsevier*-mannen zich daarin. Op de allereerste redactie-vergadering, die schrijver dezes bijwoonde, kwam, als een donderslag, binnen vallen een nummer van het *Bataviaasch Nieuwsblad*, waaruit onze directeur begon voor te lezen:

„*Elsevier*” het bekende geïllustreerde Tijdschrift, heeft een bok geschoten. Dat is altijd onplezierig, doch het wordt dit dubbel wanneer het geschiedt ten koste van een in de letterkundige wereld goed bekenden naam. De zaak is deze:

'n Jaar of tien geleden werd in een Britsch-Indisch blad aangevangen met de bekende avonturen van kolonel Bowlong. Enkele daarvan werden in het Hollandsch vertaald en, eenigszins op Nederlandsch-Indische toestanden pasklaar gemaakt, onder den titel: „*Kolonel Dikhout's avonturen*” opgenomen in het *Nieuwsblad*. Tegenwoordig worden de grappige verhalen voortgezet en in boekvorm uitgegeven, doch nu eenvoudig uit het Engelsch vertaald onder den titel „*avonturen van kolonel Bowling*” gepubliceerd; met behoud van al de Engelsche namen, titels en moeilijk te vertalen bijzonderheden.

Dat nu „*Elsevier*” de bewerkte verhalen illustreert en opneemt is natuurlijk uitstekend; zijn lezers zullen zich ermê amuseeren. Maar zeer bedenkelijk is, dat de redactie het vertaaktwerk voor oorspronkelijk houdend, er boven zet: „*Kolonel Dikhout's avonturen door l'Ange Huet.*” Het is waar: ze zijn mooi vertaald en bewerkt zóó voortreffelijk als weinig menschen het den heer Huet zullen nadoen en in het feit dat een Nederlandsch professor de vertaling voor het origineel heeft gehouden, ligt op zichzelf een bijzonder compliment voor den heer l'Ange Huet.